

сиромѣшия, съ вехти парцаливи дрехи, отначало спѣлъ въ една запустѣла воденица край гр. Букурещъ, но отъ любимитѣ си другари-бунтовници той не се отдѣлилъ. По цѣли дни кроилъ планове за освобождението на България. Тука продължилъ да пише стихотворения и да издава бунтовнически вестници. Но въ онова време вестницитѣ не се харчели, както днесъ. Събранитѣ пари едва стигали за разноски по печатането на вестницитѣ и за хартия. Малкото пари, които оставали отъ продаденитѣ вестници, той сподѣлялъ съ своитѣ гладни другари-бунтовници. Неговата кѣща била свѣрталище на всички български бунтовници, които, далечъ отъ своя роденъ край, се скитали „немили и недраги“ въ Ромъния и очаквали да настане часа за борба съ турцитѣ и за освобождението на България.

Така дочакалъ Хр. Ботевъ 1876 година, когато избухна „Априлското възстание“, въ помощъ на което той дойде въ България съ своитѣ отборъ юнаци.

Какъ мина Дунава и какъ свърши живота си този великъ синъ на България, ще видимъ въ следващитѣ книжки.

По-долу даваме откъсъ отъ стихотворението му — „Хайдутѣ“.

Д. Чолаковъ

ХАЙДУТИ

Я надуй, дѣдо. кавала,
следъ тебъ да викна запѣя
пѣсни юнашки, хайдушки,
пѣсни за вехти войводи —
за Чавдаръ страшенъ хайдутинъ,
за Чавдаръ вехта войвода —
сина на Петра Страшника!
Да чуютъ моми и момци
по сборове и по седѣнки;
юнаци по планинитѣ
и мжже въ хладни механи:
какви е деца раждала,
раждала, ражда и сега
българска майка юнашка;
какви е момци хранила,
хранила, храни и днеска
нашата земя хубава!